

vel sender offentlige papirer ud til borgerne, jamen hvad gør det så, om der ligger sådan en blanket, hvorpå man kan melde sig som organ-donor? Jeg har i hvert fald i den tid, jeg har sid-det i Folketinget, i de 7 år, været udsat for adskillige gange, at personer henvender sig og spørger: Hvordan bliver vi organdonorer? Vi ønsker faktisk at være det.

Men det dér med, hvordan man bliver det, er åbenbart noget, der, som jeg sagde tidligere, skal serveres på et sølvfad. Hvis man gør det, tror jeg, der vil komme mange, mange flere. Det, jeg ligesom appellerer om, er, at man også fra ministerens side prøver at tænke meget, meget grundigt over, at vi kan ikke pumpe nok ud om, hvor vigtigt det er at blive organdonor eller i hvert fald tage stilling hertil.

Vi skal, som forslaget jo også understreger, ikke tvinge folk til at blive organdonorer, afgive sine organer, men vi skal bare derhen, at folk tager stilling til det. Det giver så anledning til nogle overvejelser for den enkelte. Det kan så falde positivt ud, det kan også falde ud til den anden side, men det må vi så acceptere, også at svaret kan blive »ved ikke«. Det er helt ærligt og konkret. Men bare det, at man har muligheden for det, og at man tager sig sammen og tager det skridt at krydse af, tror jeg vil gøre, at der vil komme mange, mange flere.

Så vil jeg godt sige med hensyn til donorplejen, som ministeren også var inde på, at det er professionelt, det, personalet på sygehuse udfører med hensyn til donorplejen. Der er Fremskridtspartiet hundrede procent enige, og vi har også støttet de intentioner, der har været om netop at få et korps, der er professionelt med hensyn til donorplejen. En hvilken som helst, der er ansat på et sygehus, kan ikke bare gå ind og gøre det professionelt. Det ved vi af erfaring. Det er noget, der er meget følelsesladet, det her, og derfor skal det gøres på den helt rigtige måde. Så vi støtter naturligvis de tiltag, der kommer der, eventuelt også at der afsættes flere økonomiske midler til netop at få et personale, der kan informere familien på den helt, helt rigtige måde.

Så jeg vil nøjes med at sige nu her, at vi er ret positive over for alle de pæne bemærkninger, der har været om forslaget. Derfor tror vi også på, at vi alle kan blive enige om, at der skal gøres en ekstra indsats. Hvordan den så præcist skal udmøntes, må vi prøve at finde ud af under udvalgsbehandlingen, om der skal ske nogle justeringer, og det er jeg overbevist om at der

skal. Der er nogle ting, der skal ændres; det er vi selvfølgelig villige til fra Fremskridtspartiets side.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg har ikke tænkt mig at trække debatten yderligere ud. Vi er vel alle sammen positive over for at få løst det problem her så godt som muligt.

Men jeg synes nok, at hr. Jan Kørpe Christensen måske forsimples problemstillingen lidt. Der er nemlig et andet problem i det, som vi jo i og for sig ikke kan gøre noget ved. Tværtimod, er jeg lige ved at sige. Det er antallet af hjernedøde om året, og der har jeg nogle oplysninger fra Sundhedsministeriet fra marts måned, som fortæller os, at i 1992 f.eks. var der 193 egnede hjernedøde, egnede donorer; i 1995 var antallet faldet til 111. Der var i 1992 i 118 tilfælde pårørende, der afslog, og i 1995 48. Det vil sige, at afslagsprocenten helt oplagt er faldende, og det viser altså, at oplysningsindsatsen er god.

Men altså problemstillingen, at vi har for få hjernedøde, er jo ikke noget, vi ønsker at gøre noget ved, hvis vi kan sige det på den måde. Tværtimod prøver vi på ved færdselsmæssige sikkerhedskampagner osv. at mindske dette antal. Så vi har et problem her. Uanset hvor meget hr. Jan Kørpe Christensen taler, så har vi et problem her, vi i og for sig ikke rigtig kan gøre noget ved.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Det skulle jo sådan set være unødvendigt at kommentere dette her; jeg forstår slet ikke, at man kommer på banen med det. Vi ved jo godt, at naturligvis er der ingen, der ønsker flere hjernedøde. Det tror jeg da alle er enige om, og derfor forstår jeg ikke rigtig bemærkningen.

Man kan sige, at den udvikling har så været positiv, som det også kom frem her fra hr. Holger Graversen, og det må vi da være tilfredse med.

Men vi er da i bund og grund alle sammen, kan jeg se, også indstillet på, uanset hvordan og hvorledes statistikken er, at vi intensiverer det, det drejer sig om, nemlig at få flere til at melde sig som organdonorer. Det aspekt er vi da enige i, og derfor kunne vi gøre lidt mere ved det, tror jeg, end det er tilfældet i dag.